

הכתובת: אלוהים, שמים

את סיפורו של יחזקאל שעשוע אפשר לשמוע מתחת לדפנות כל אוהל, ומאחורי קירות כל פתח בארץ. פה ושם יהיו השמות שונים, פרט זה או אחר לא יתאים. אולם ביסודו, יהיה זה סיפור אחיד: משפחה מסופלת בילדים, שיכון בלתי-אנושי בצריף רעוע, חוסר עבודה, דאגה מתמדה לארוחה הבאה, חגורת אדישות ובידודות הסוגרת סביבו, פגיעות אינסופיות ברגשיו — ונגעוטים מתמידים לחיי-הגולה.

עוד תופעה משותפת לכל הסיפורים: פניות על גבי פניות לבקשת עזרה. לראש הממשלה, להנהלת הסוכנות, לפקיד הלשכה, לגובה המסים — אין כמעט אדם שאין אומללים אלה שולחים לו מכתב.

בי.ג'י. מבקש סליחה

יחזקאל שעשוע, עולה עיראקי בן 30, לא היה שונה משאר אחיו למצוקה. הוא שלח את כל המכתבים, פנה לכל המוסדות. אלא שלא כרוב האחרים, פנה לסמכות גבוהה יותר: הוא שלח מכתב לאלוהים.

המכתב, כמו מכתבים אחרים ששלח לראש-הממשלה ולפקיד לשכת-העבודה, נשאר ללא תשובה. במקום זה ראה שעשוע חזון בחלום. הוא ראה כיצד מובאים בני-התמותה לפני השופט העליון, לתת דין-יחשובן על מעשיהם עלי אדמות.

הוא ראה את שולחן המלאך, שארכו 10 אלפים מטר ולפניו עומדים מאה-אלף מלאך ועליו מונחות התלונות. והתלונה הראשונה היתה שלו, יחזקאל שעשוע, תושב מעברת פתח-תקוה, אב לשלושה ילדים, מחוסר-עבודה — נגד דוד בן-גוריון, ראש ממשלת-ישראל, האדם שלא ענה על מכתביו.

מספר שעשוע: "כל האנשים הרשעים היו בחדר גדול

מאשים יחזקאל שעשוע בשמים אין סליחה

ואפל, ומלאך חבלה הלך הביא את דוד בן-גוריון לפני האלוהים, והוא רועד וחיוור-פנים. וזה מה שהיה במשפט: אלוהים — אני בחרתי אותך לראש-ממשלה בישראל כדי שתעזור לתושביה בנאמנות, שזה בשוה, לא אחד שיהיה שבע והשני ימות מרעב.

בן-גוריון — עכשיו זמן מודרני. גם בומן שעליתי ארצה איש לא עזר לי, ואני יצאתי לעבדתי ורק בכוחות עצמי הצלחתי וקיבצתי את היהודים.

אלוהים — כל הדברים מה שדיברת לא יועילו. אתה לא תצליח, כי לפני מונחת תלונת שעשוע. אל תחשוב שהצלחת לתפוס אותה אצלך ולטשטש אותה. ישנה העתקה ממנה אצלנו — היא עברה ישר לשמים.

בן-גוריון — כן, אבל... אל תנסה להתחמק מפני, לזעזע עירעורים. אצלי אין ערעור; מה שאחליט צריך להיות. כי חוק השמים הוא סופי והפקידים שאתה תומך בהם לא יעזרו לך. גם הם יבואו למשפט לפני.

בן-גוריון — הלא בשמים שופטים צדק. חברי הם האשמים, הם שהיטו אותי לדרך הרעה. כמה פעמים רציתי להחליץ מהם אבל לא הצלחתי ובוזה הייתי לרע בעיני כל האנשים... סלח לי... אל תחשוב שיש לך סליחה. בן-גוריון — הלא לא יכולתי לעזור לכל האנשים הדלים האלו. לבסוף הייתי נכשל בעצמי.

אלוהים — כל העצות שייצעו לך בממשלה היו מוטעות. על כן קח לך עצה זו ממני: אם בן-אדם יגיש תלונתו אליך, אל תחזיר אותה. כי האלוהים היושב בשמים, יענה לכל בן-אדם כמעשיו.

עד כאן סיפורו של שעשוע. אולם גם לאחר החזיון לא שקט לבו: הוא לא היה בטוח כי גם בן-גוריון ראה אותו. השבוע שלח מכתב נוסף: העתק הפרטיכיל של המשפט, המופנה לדוד בן-גוריון.

ב מ ד י נ ה

טי"המערב הפרוע. היא הכריזה על הקצבת פרס של 100 ל"י עבור תפיסת הפרשע, או הפרש"ע, שביצע פשע חמור ביותר — עקירת 180 עצים רכים כראון בחובה הראשי של קריית-בנימין.

עד לפני שלוש שנים, כמעט לא ידע הקהל על קיומה של הקריה ליד כפר אתא. נהג להחליף אותה עם בנימינה. אך בשנת 1950 לא פסחה המפלגותיות גם על מקום זה. נת"מנתה מועצה מקומית, הכוללת חוץ מקריית-בנימין עוד שבעה ישובים, בתוכם שכונת-התימנים. בראש המועצה הועמד צבי בלום, איש מפא"י, תנועתו לשעבר ואחריכך פקיד קופת חולים.

בכחירות שנערכו לפני ארבעה חודשים, לא קיבלה מפא"י רוב מוחלט במקום, היות ושכונת-התימנים נתנה 70% לחיים נדאף, עסקן ציבורי ופקיד ממשלתי, נציג רשימה נפרדת של תימנים ספרדים, שהתאחדה אחר"כך עם חרות.

מאז החל סבלם של תושבי שכונת-התימנים, טוען נדאף: תמיכה לבניין בית-כנסת לא ניתנה. צריך ששימש מועדון גוער ובית-ספר פורק על ידי ההסתדרות. מקהלה-ההרהר לא הוקם.

מחזה מביש: כערב עקירת העצים נת"מ קיימה אסיפה בווערת בגודל-המים של קריית-בנימין, בה חזר נדאף על כל טענותיו. בין הנאספים היו גם ארבעה תימנים זקנים. מאחרת היום הועיק צבי בלום את המשפט: רה"י. חסד בארבעת התימנים, קרא ליישיבת חירום פתוחה לקהל, באולם בית-הספר ה"מקומי.

המחזה היה מביש. המלים שהתעופפו ב"אחרי, הוכיחו ישיבות מסוימות של הכ"נסת, אם כי רמת היכוחים היתה נמוכה יותר. בלום טען שנדאף הסית לעקירת העצים, נדאף השיב שהעצים יקרים בעיני ה"תימנים כבנים, הכריז שזה היה מעשה פרובו"קציה מצד הקואליציה המקומית (מפא"י והפועל" המזרחי). לבסוף החליטה האסיפה לגנות את נדאף כמסית. אולם לא הוברר הקשר בין ההסתה נגד ראש-המועצה לע"קירת העצים.

בינתיים, למרות נטיעתם מחדש של ה

עצים, לא רואים את היער בקרית בנימין. אבל הדובים מוסיפים להתהלך במקום. המבקר הראשון שחיבב לראותם הוא מבקר המדינה.

רפואה המאכלת המתהפכת

המסור הרפואי שנשמר בישראל בקפדנות, מחיב את הרופא להתרחק מכל פרסומת, חיובית או שלילית. אבל החיים דומים לני"תוח. לא תמיד תלוי מהלך-הענינים בשי"קולו של הרופא בלבד, וכך התגלגל הדבר שד"ר (לרפואה) פריץ דניאל פינור הגיע לבית-הדין המחוזי בתיבה.

ד"ר פינור מוכר היטב בישראל ובארצות-השכנות. מאז שנת 1932, עת עזב את מש"רתו כמנהל המחלקה התיכונה בבית-הח"לים של עיר מולדתו, אשתיגרה, גרמניה, ועד היום, כאשר הוא ממלא אותו תפקיד בבית-החולים רוטשילד בחיפה, עברו תחת ידו ואיזמלו אלפי אנשים, במיוחד בתקופת מל"חמת העצמאות.

טיפוזה מופרך. לא היה איפוא כל פלא בדבר, כשנשלחה אל הדי"ר, שעל שמו קיי"מת קרן-מסטינדיה, תינוקת בת שנתיים מ"גבעתיים, שהודקה לניתוח-פלאסטי, כדי ל"אחות את חיכה השסוע מיום הילודה — תופעה שנקבעה על ידי הפרופיסור הגרמני המפורסם, שחלפה על תחילתה של מחלה חמו"רה.

לדברי סניגורו, הלך ד"ר פינור בדרכו של המנתח הפלאסטי המפורסם, סיר הרולד גי"ליס הוא עשה לתינוקת סידרת-ניתוחים ש"נסתיימה בשנת 1949, השתמש בעור ידה השמאלית*, הצליח לסגור את חיכה ב"90%.

לפני כמה חודשים הגישה משפחת-הילדה, שהינה עתה בת שמונה, תביעת פיצויים בסך 16 אלף לירות ישראליות נגד ד"ר פינור, בטענה שידה הימנית של הילדה משותקת זה ארבע שנים כתוצאה מהניתוחים. טען אחד העדים במשפט: "אפשר שזה נובע משיתוק ילדים. על כל פנים, יש לשאול לדעתו של רופא עצבים".

* העור חייב להיות חי. עור היד נמתח מחובר לחך הסדוק, עד שהאחרון נרפא.

בינתיים ממשיך ד"ר פריץ פינור, מלא החיים והמרץ, במלאכתו, אוהז במאכלת ה"מתהפכת, מציל נפשות אדם.

משפט הופעת זולא

אליעזר בר-לב התאכזב השבוע, כאשר טרב ש פטה-שלום שיעהו הראל לתת ללקו"ח וויקטור (חיים) מיוזן (העולם הזה 820, 846). הצנום והממושקף, רשות להשבע בסי"לית, על ספר-תורה, שהוא חף מפשע והו"דאחו ברצח ואונס הילדה רחל לוי, לא הי"תה אלא תוצאה של התקפת-סירוף שתקפה אותו.

הנוסח המיוחד של השבועה הוכן בע"ב רית וצרפתית על ידי בר-לב עצמו, שהודיע לעתונאים כי הוא מתכוון לערוך טקס אוד"כרה לרחל לוי ב"בית-המשפט. לרגל מלאת שנה להרצחה, אולם שופט-השלום לא מצא לבנון לסטוט מן הנהוג הרגיל, להפוך את אולם בית-המשפט הרציני לבמה דראמא-טית.

לחש אחד העתונאים לחברו: "נראה כי בר-לב ראה בדמינו את המושבעים קופצים על רגליהם ומכריזים בקול רחוק דמעות: "זכאי!" השיב השני: "בר-לב היה זוכה, אילו הועמד מיוזן לדין, או לא היה כל צורך לערוך הופעה דראמאטית וזולה נוסח אמיל זולא".

הכושי לא הקך. בר-לב עצמו לא חשב שהכושי צריך ללכת, האמין שהכושי עוד לא עשה את שלו, הביא כריכים למיוזן, אמר:

הארץ

כלכלב פעוט, בעל פרוחה אפורת, וכחם לבנון בקצה חטמו, שוטט בשדות-רוטשילד (העולם הזה). מרדכי דן, צ.ה.ל. הוא הלך בסדוה. סינגמן רי חתם על החוזה עם אצות-הברית (אמר). והאבנים? 83.5 אלף ל"י מסים נגבו על ידי מחלקת-הכספים של עיריית-ירושלים... לעומת 25 אלף ל"י שנגנבו בעשרת הימים הראשונים של ינואר (הארץ). נעמי ק. פרדס חנה בסדר, אבל למה לפרסם?

(המשך מעמוד 8)

שופט "רשע מרושע", נידונה לחודש מאסר. כשבוע שעבר גברה זילי לרצות את עונ"שה, חזרה לעיר-הכרמל, נתקבלה בשמחה ע לידו חברותיה למקצוע, הכריזה ברוב הת"להבות: "זה היה כמו בבית-הבראה, במא"רוקו ספגתי מכות-רצח, בפרט אכלתי מרק עם תולעים, בספרד בצרו אותי בצינוק; אבל כאן קיבלנו אוכל טוב, טיפול מצויני. רק לא הרשו לנו לעבוד וללכת לסינמה". כאשר נשאלה כיצד מרגישה את עצמה נצרה הגונה, העוברת עכירה קלה, נקלעת לבית-הסוהר ברמלה בחברת זונות מועדות, עיקמה את שפתיה המצמיחות שפם קלוש: "בחירות הגונות? איני מכירה כאלה. אין לי עסק אתן".

חינוך עוד נסיון אחד

העובדה שכל הנסיונות לארגן מועצת"תלמידים — עירונית, או ארצית — לא הוכ"תרו בהצלחה, לא מנעה בעד קבוצת תלמידים של בתי-ספר שונים (מבתי-ספר דתיים, ועד סמינאר הקיבוצים) להתארגן ולעשות נסיון להקים מועצת-תלמידים כדשה.

אסיפה מכווננת. הקבוצה היוזמת של"חה הומנות לרוב בתי-הספר של תל"אביב, וביום א' נאספו 100 איש באולם בסי, בכיכר דיזנגוף, תל"אביב, כדי להתארגן ולקבוע קו"פעולה.

באסיפה נידונו ארבעה סעיפים: בעיית שכר-הלימוד המנופח (בסמי"נאר-הקיבוצים מגיע שכר-הלימוד ל"270 ל"י לשנה, נוסף על הוצאות לקניית ספר-לימוד ומכשירי כתיבה).

- העלאת רמת הלימודים.
- הפגנת המתיחות המתמדת השוררת בין התלמידים לבין הנהלת בתי-הספר.
- פעילות תרבותית חיובית בין התלמי"דים, שמכלים כיום את זמנם הפנוי בריקודים סאלוניים, ביקור בבתי-קולנוע, אינם משתת"פים בחיים התרבותיים של הארץ.
- "הצעד הראשון נעשה", אמר יעקב גולדמן, בעל שפם חדש ביותר, חובש כובע ברט בעל ראשו, והוסיף בחספון: "רק אל תחשבו אותנו למהפכנים, אין בכוחנו, אלא לשתף פעולה עם הנהלות בתי-הספר. זהו צורך חיוני של כל תלמיד. העיקר, הבה ונקחה שנסיון זה לא יכשל, כמו אלה שקדמו לו".

קרית בנימין דובים וישר

על הקיר היתה תלויה מודעה בסגנון סר"ק

* אין זה המקרה הראשון. בפעם הקו"דמת נמצא ליד בית-בלום חפץ זומה למוסר, נבזק על ידי המשטרה, נתגלה כקופסת-פח מלאה צואה.